ISSN 0132-4462.
№ 5 2000
ТРАВЕНЬ

перець

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МУЗИКАНТОВА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

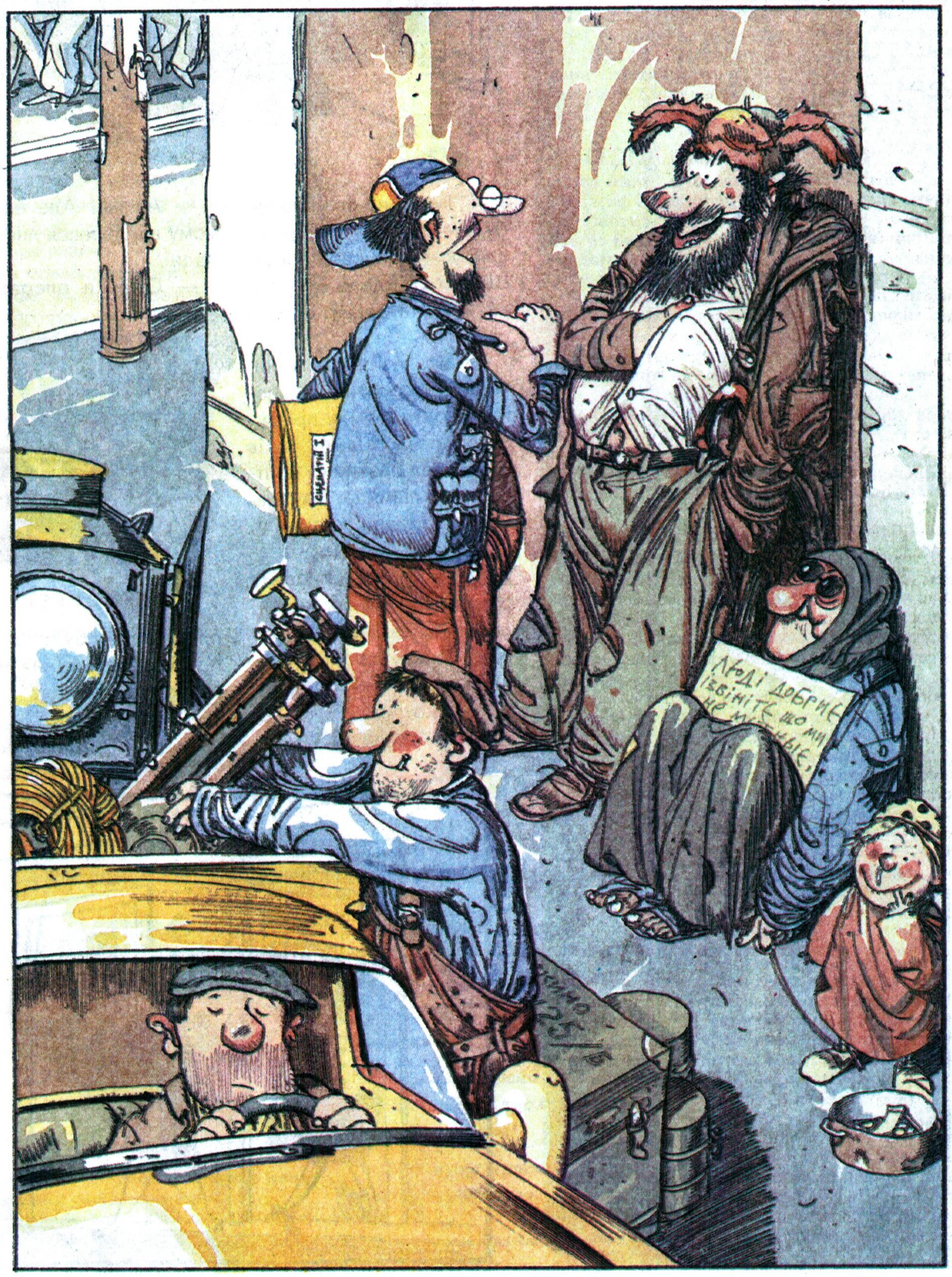

— У кіно зніматися хочеш?
— Так у вас же погано платять!

Мал. О. КОХАНА

Телеграфне Агентство Перця

СІМ ВЕРСТ ПІШКИ

Як передає наш харківський кореспондент А. Тихонюк, у зв'язку з неодноразовим підвищенням цін на хліб, місцева влада вирішила доплачувати малоімущим пенсіонерам аж дві гривні на місяць. Пенсіонери було зраділи такій винятковій щедрості батьків міста і попрямували до соцзабезів. Тут їм і роз'яснили: щоб одержати на кілька отих додаткових хлібин, треба зняти копію трудової книжки, принести підтвердження, що на даний момент ти ніде не працюєш, потім вистояти чергу до начальника чи заступника аби завізувати папери, потім скласти заяву-зобов'язання про те, що в разі якогось, навіть випадкового, підробітку негайно повідомиш працівників соціальної служби...

Коротше, як попоходиш по тих інстанціях, так мимоволі й згадаєш давнє українське прислів'я: за хліба трішки - сім верст пішки!

ЧУДЕСА ВИТРИВАЛОСТІ

На симпозіумі геронтологів, який нещодавно відбувся в Києві, вітчизняні фахівці з гордістю розповідали про довгожителів нашої країни. Виявляється, деякі наші співвітчизники у свої похилі роки ще демонструють чудеса витривалості. Так, дев'яностодвохлітній житель прикарпатського села Малі Смереки Іван Федорович Панчишин у ці весняні дні пройшов пішки аж сімсот двадцять вісім кілометрів. Зустрінутий бурхливими оплесками, довгожитель пояснив:

— А що мені лишалося робити? Так хотілося побачитися з сином і онуками, котрі живуть на Житомирщині! А на залізниці знову дуже підвищили ціни на проїзд. Аж на двадцять два проценти! Тож зрозумів — ніколи на квиток не назбираю!

ДЕТЕКТИВНА ІСТОРІЯ

Як повідомляє наш луганський кореспондент М. Одарков, у селищі міського типу Нові Глиношари трапилась детективна історія: зламавши вікно першого поверху, злодії поцупили з установи... сейф. Сама по собі крадіжка сейфу нікого в селищі не здивувала. Оскільки, як відомо, все металеве скрізь крадуть і здають у брухт. Здивувало всіх інше. Установа, з якої сейф поцупили, була... міліцією.

Як відомо, жартів над собою правоохоронці не пробачають. Сейф за кілька годин знайшли і злодіїв — також. Але провину свою вони погодились визнати лише частково.

— В усьому винне обленерго, — заявили вони, — ці їхні постійні відключення електрики у вечірньо-нічні години зовсім не дають працювати. Хто ж знав, що ліземо в міліцію! Через ту темряву ми вікна і переплутали...

З ТОЧНІСТЮ ДО НАВПАКИ

Одразу ж після трагічної звістки, яка прийшла з Київської області про те, що учбова ракета помилково влучила в житловий будинок, наш кореспондент З. Бугаєнко зв'язався з підрозділом ракетників, причетного до цієї сумнозвісної події.

— З одного боку, — сказав командир підрозділу, — ми дуже засмучені своєю помилкою. З іншого ж, вона послужить нам уроком: якщо ми скеровували ракету в учбову ціль, а потрапила вона в цивільний будинок, то, значить, тепер ми будемо робити це з точністю до навпаки — цілитися в житловий будинок, аби влучити в учбову ціль.

ГУМОРЕСКА

— Германе Івановичу, будьте ласкаві — кілька слів для місцевої преси. Щойно ви вдало провели антикримінальну операцію.

— Так. Було. Заарканили відомого кримінального авторитета на прізвисько Козел. Кілька років цей Козел безкарно контролював півміста. Конкретно: ресторани, крамниці, нічні бари, казино, базари... На його особистому рахунку згвалтування, розбійницькі напади, пограбування, валютні операції, контрабанда, торгівля наркотою...

— Ви про це знали?

— Аякже! Але на гарячому він попався лише сьогодні.

— Скільки оперативних працівників було задіяно під час затримання небезпечного злочинця?

— Один.

— І він не злякався?

— Може, й злякався б, якби знав, кого... бере.

— І на чому погорів відомий авторитет?

— Переходив вулицю на червоне світло.

— Оце і все, що йому інкримінується?!

— Ні, не все! Під час обшуку у затриманого в целофановому мішечку виявили дві булочки з маком.

— То й що?

— Як це що? Мак — це важкий вітчизняний наркотик.

— А-а-а... І за яку провину Козла притягнуть до суду?

— На чому піймався — за те й відповідатиме!

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

❋ *Голий король, а як дбає про честь мундира!*

❋ *Працювати над собою? А як на це подивиться податкова служба?*

❋ *Навіщо горіти, коли можна постійно світитися?*

❋ *Не було б компромісу, компромат допоміг.*

❋ *І на нашій вулиці бувають не наші свята.*

❋ *Коли вже у нас перестануть бути популярними непопулярні заходи?*

❋ *Ворон воронові ока не виклює. Може, тому вони й живуть по 300 років.*

❋ *Мораль відомої байки: «Два цапки стали жертвою адекватного рішення».*

❋ *Мислення, може, й нове, а от бачення...*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

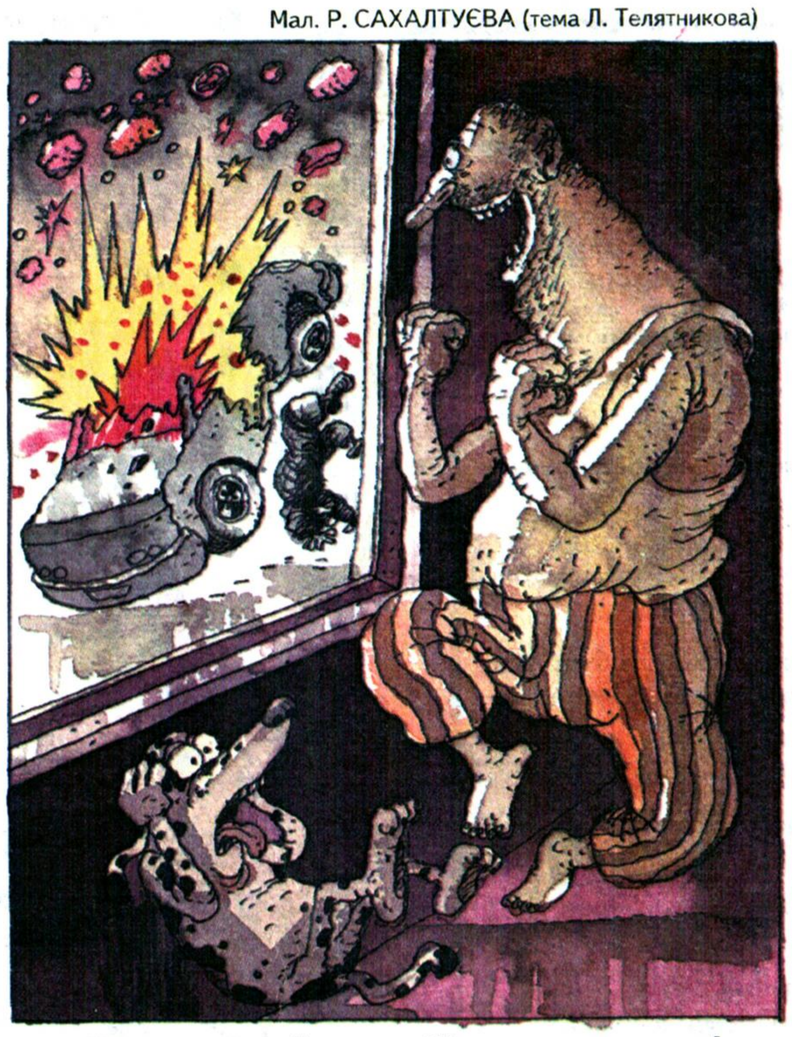

— Протиугонний пристрій таки спрацював!

ПРОРАХУВАВСЯ

Коли ж буде життя путнє
У діда Вакули?
Голосував за майбутнє,
А живе минулим.

ФРОНТОВИКИ І ПІЛЬГОВИКИ

Серед живих тепер вже мало
Заслужених фронтовиків.
Зате утричі більше стало
Вимогливих пільговиків.

СИТУАЦІЯ

І знову ситуація негожа,
Таке уже траплялося не раз:
Низи не хочуть, а верхи не можуть.
То звідки ж візьметься середній клас?

Іван ДРОБІН.

м. Київ.

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Лікарю, я до вас!
— Спустіться вниз у реєстратуру!

Мал. В. ВАСЮШКІНА

ГОВОРИЛИ-БАЛАКАЛИ

— Хлопчику, як тебе звуть?
— Я не хлопчик, я дівчинка.
— Дівчинко, а як тебе звуть?
— Тарасик.

Олександр СВИНАРЧУК.

❋❋❋

— Ех, сусіде...
— Що ти хотів сказати, Марку?
— Хотів нагадати про твій борг мені, та промовчав.

❋❋❋

— Кажуть, лазні в нашому селі ще не закрили.
Та, може б, і закрили, так двері хтось вкрав.

Петро ЛЯШЕНКО.

❋❋❋

— Чому ти мене не хочеш познайомити з своїми батьками?
— Та... не так давно, як я їх знайомив із Олесею, вони сказали: «Скільки можна? Коли ти вже вгамуєшся? Щоб це було вже останній раз!»

Феодосій ЛУЗАН.

❋❋❋

— Що потрібно для того, щоб мати золотий характер?
— Залізна витримка.

❋❋❋

— На що насамперед звертає увагу жінка, коли дивиться на чоловіка?
— Чи дивиться він на неї.

❋❋❋

— Що таке здоров'я?
— Це коли в тебе все болить, але ще є сили не йти до лікарів.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське,
Крим.

❋❋❋

— Яка різниця між світлом і електрикою?
— За перше нічого не платять.

❋❋❋

— Люба,— каже чоловік дружині,— приший мені гудзик до сорочки.
— Який саме, любий? Тут у тебе двох не вистачає.

❋❋❋

— Чому у нас суди називаються народними?
— Чому, чому... Кого судимо, так і називається..

❋❋❋

— Я тобі коли-небудь снюсь, коханий?
— Лише тоді, коли мене мучать кошмари.

М. ПРОЦЕНКО.

С. Жадьки
на Житомирщині.

Постановила

ГУМОРЕСКА

Доля звела мене з бюрократом. З отих, нових. Каже він мені:

— Усе правильно у ваших паперах. Але постанови з цього питання нема. Діла не буде.

Я йому кажу:

— Буде діло!

І подаю йому інший папір, з іншою постановою. Слава Богу, на постанови ми багаті.

Він згоджується.

— Правильно! Але Президент наклав вето.

Я підсунув ще один документ. Дяка Богові, наш парламет у боргу на президентські вето не залишається.

— Справді, — мимрить, — питання обговорювалося. Постанова була. Але пізніше депутати прийняли іншу постанову, якою ту постанову, на яку ви посилаєтеся, відмінили. А нової постанови ще не було.

Я поклав йому на стіл черговий папірець.

Він прочитав.

— Згоден! У цьому напрямку прийнято дві постанови. Але вони, як би вам простіше сказати, просто не працюють. Розумієте?

Я покрутив головою: не розумію.

— Що тут не розуміти?! — сердиться чиновник. — Третя постанова, яка б підсилила дві попередні, ще не підготовлена.

— Підготовлена!!! — я дістав з кишені конверт із грошима.

— Добре, зайдіть завтра! — зам'явся він, кинувши конверт у шухляду. — Може, щось придумаєм. Ми ж не бюрократи. То там... наверху, постановами людям голови морочать...

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

ДУМКИ ВГОЛОС

● *Чи розумне людство?.. О, це залежить від того, з чим його порівнювати...*

● *Величезна влада — це коли охорони у тебе набагато більше, ніж друзів.*

Володимир КУЗЕМКО.

● *Діти — це наше майбутнє, бо мати їх при такому житті — це розкіш.*

● *Ціни на ліки від інфаркту такі, що отримаєш другий інфаркт.*

Юрій САВЧУК.

Мал. О. КОХАНА

МІНІ - УСМІШКИ

Смачна вечеря

Чоловік телефонує дружині:

— Вечеряти прийду з шефом.

— Гаразд, любий, не хвилюйся.

Та прийшов додому сам.

— А де ж твій шеф?! — здивувалась жінка.

— Вибач, Катрусю, але мені сьогодні так схотілося чогось смаченького поїсти...

Точна ознака

Зустрів Степан знайоме подружжя...

— Мабуть, на концерт ідете, Миколо? — запитує чоловіка.

— Так. Цікаво, а як ти здогадався?!

— Та бачу, вуха ватою позатикав...

Допитався

— Світлано, що тобі найбільше подобається в сучасних чоловіках?

— Розум, твердість характеру...

— А ще?

— Інтелігентність, галантність.

— І все?

— Ні, ще — пунктуальність, чесність, порядність...

— А ще?!

— Слухай, Владе, якщо ти й далі так прискіпливо будеш допитуватись, то в мене може ввірватися терпець, і я скажу правду!

Борис СЛЮСАР.

Мовчун

— Ну що? Був у лікаря?

— Та був...

— Що він сказав?

— Та нічого не сказав. Мовчки взяв п'ять доларів, мовчки випив рецепт на п'ятдесят п'ять гривень, а на прощання буркнув, щоб мив ноги на ніч.

Ні за що

Питає друг реабілітованого:

— Ти скільки сидів?

— Десять років...

— А за що?

— Так, ні за що.

— Брешеш, ні за що давали двадцять п'ять.

Іван МЕЛЬНИК.

с. Слобода Шаргородська на Вінниччині.

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема А. Василенка)

— Бачу, ви великий любитель пива.
— Я не любитель... я професіонал!!!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— На проїзд я так і не назбирав. Доведеться йти пішки.

Кримінальні сюжети

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. В. ПОПОВА

СУЧАСНИЙ ВАРІАНТ

Зустрів Вовк Червону Шапочку і давай її розпитувати про бабусю — де вона живе та з ким, а головне, які має заощадження...

Ця популярна казочка останнім часом набула багато варіантів. Воно й зрозуміло. Життя йде вперед і, отже, змінюється психологія не тільки вовків, але й червоних шапочок.

Як той казав, аналогічна ситуація трапилася в Одесі. Старий Вовк на прізвище Г. Зорянський, який мав дві судимості за крадіжки, зустрів таку собі Червону Шапочку — шістнадцятилітню Ларису Зубанич. Пригостив її вином із бутербродами. Вона і розповіла йому, які в неї багаті бабуся з дідусем, яку квартиру мають, яку спадщину їй залишати збираються. У Вовка, тобто Григорія, аж слина потекла. Він зрозумів, що має шанс здійснити одне з своїх життєвих гасел — через душу й тіло онучки до бабусиної спадщини! А коли ще дізнався, що бабуся з дідусем на дачу поїхали, то від нетерпіння його аж засмикало:

— Пішли до старих на квартиру!

Лариса пояснила, що старі ключа їй не залишили, і якщо він зможе двері без ключа відімкнути, вона не стане заперечувати.

Відімкнути двері квартири для такого професіонала, як Григорій, було кількахвилинною справою. А за годину, коли речами старих було напхано дві сумки, до квартири увірвалися мисливці, тобто правоохоронці, й пов'язали як старого Вовка, так і юну Червону Шапочку, котра виявилася не онучкою хазяїв квартири, а найліпшою подругою їхньої онучки. Вона частенько бувала тут і тому чудово знала, де що лежить...

Отакий він, сучасний варіант відомої казки. З кінцем, невтішним для героїв. Бо обоє тепер чекають на суд.

А. ФЕДОРУК.

м. Одеса.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Нічого не вийде, в цей час у нас відключать електроенергію.

ОЦЕ УЛОВ!

Як відомо, рибалки — великі майстри на вигадку. І оком не змигне — розкаже про такий свій улов, що у недосвідченого слухача аж голова запаморочиться. Та всі ті рибальські небилиці ні в які порівняння не йдуть із історією, що трапилась у Києві. Куди їм усім тягатися з недавнім уловом киян Євгена Бобрика та Олександра Криворотька. За кілька хвилин ці спритники впіймали півтонни коропів. І що найцікавіше — без будь-якого риболовного причандалля. І не в якихось там водоймищах, а прямо в центрі міста. Йшли собі й раптом бачать — жива риба! Та ще й в упаковці — цистерні. Водій рибовозу з чернігівськими номерами саме вийшов з машини, до магазину вирішив заглянути.

Кількох хвилин вистачило Бобрику з Криворотьком, щоб залізти в кабіну і натиснути на газ. А невдовзі вони вже на одному з київських ринків торгували свіжою рибою. І оскільки за коропів правили недорого, то і торгівля йшла жваво.

Можна сказати, риба вже закінчувалась, коли торговцями зацікавилась міліція. Хлопці було вирішили дременути, та втекти не вдалося.

Важко сказати, чи зацікавить такий велетенський улов цих двох ніде не працюючих громадян упорядників Книги рекордів Гіннеса. А от слідчі ними таки зацікавилися. І їхніх висновків довго чекати не доведеться.

М. СОЛОВЕЙ.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого цей тип п'є коньяк?!
— Бо він це може собі дозволити.

ПРО ЛЮБОВ

Про тещ складено багато анекдотів, написано чимало усмішок та гуморесок. А тема всіх цих творів одна — нелюбов зятів до тещ. І що ж у такому разі залишається робити тещам, як не відповідати зятям взаємністю. Вони також часто не люблять своїх зятів.

А за що, приміром, було любити Олені Леонідівні Кутовій свого зятя Дмитра Івановича Зубрила? Все пропивав, дочку її бив і на саму тещу руку піднімав. Ось чому, коли Олені Леонідівні якось зателефонували, і хрипкий голос повідомив, що за її зятя Дмитра вимагають викуп у три тисячі гривень, вона так прямо і заявила, за що такого зятька і гроша ломаного не дасть.

Обурились на тому кінці дроту, пообіцяли надіслати їй у бандеролі окремі частини зятевого тіла. Та жінка лишилася незворушною:

— Немає в мене таких грошей, а якби й були, то за цього п'янюгу не дала б!

Не сподобались ці слова вимагателям. Пообіцяли вони, що жінка дуже пожалкує. А за кілька днів увірвалися в її квартиру двоє в масках і почали все в хаті перевертати. І руки їй викручували, і дротом шию давили — все гроші вимагали. Олена Леонідівна кричала. Крики ці почули сусіди й викликали міліцію.

Правоохоронці прибули швидко, вимагателів скрутили і зірвали з них маски. Яким же було здивування жінки, коли в одному з її мучителів вона впізнала рідного зятя...

І от скажіть, чи можуть після подібних історій деякі тещі любити окремо взятих зятів?

С. ВЕРНИГОРА.

Запорізька область.

Мал. О МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Ти що рекламуєш, дурню!
— Так жити ж на щось треба...

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ЗАКОНОДВОРНИЙ ПРОЦЕС.
ПІДЛАПУЗНИК.
ПІДСОПНЕ ГОСПОДАРСТВО.
ЕКСПИРТИЗА.

Григорій СТОРОЖ.

СЕКСУАЛЬНИЙ МАЯК.
СПРИТНІ НАПОЇ.
ШНАПС-КАПІТАН.
МІКРОАЛІМЕНТИ.

Олександр ТАРАНЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

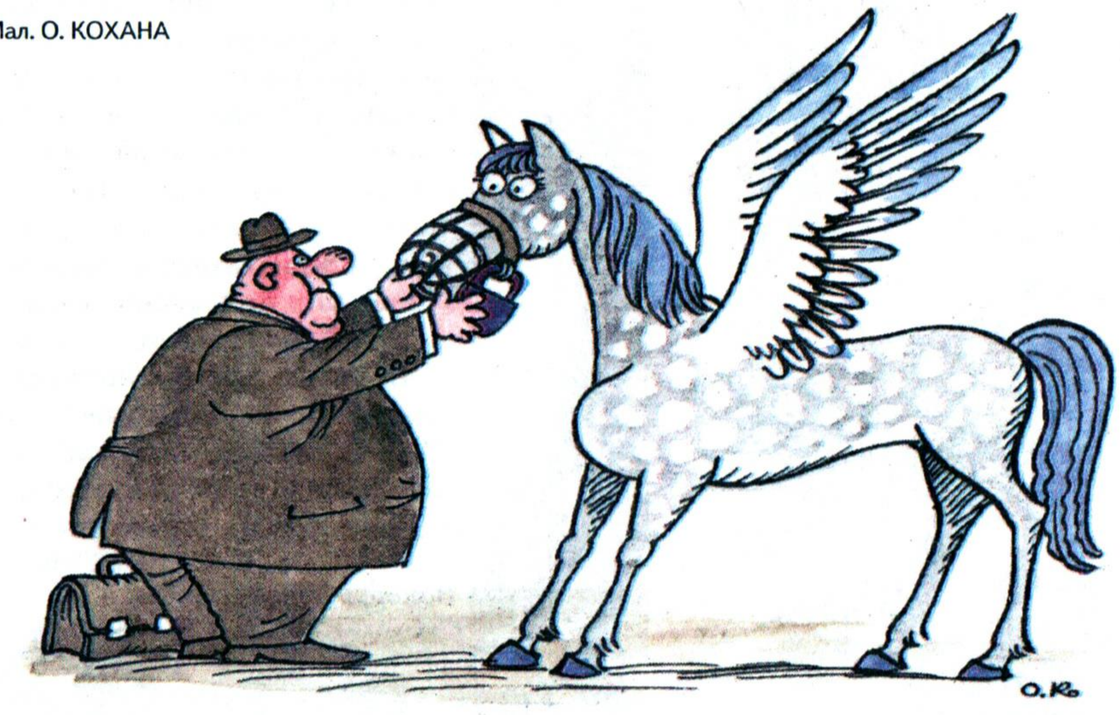

Друже Перче!

Кажуть, що українці — веселий народ. Що веселий, то веселий. Два десятиліття, з року в рік, проходив першого квітня у столичному Палаці культури «Україна» традиційний фестиваль сатири і гумору «Вишневі усмішки». А цього року тут так і не пролунав сміх. Не було «Усмішок».

Мабуть, у Міністерстві культури вирішили, що сьогодні не до сміху.

Зате через кілька днів у Палаці «Україна» веселили наш народ зарубіжні артисти і письменники.

Смішно?

Смішніше не придумаєш.

О. ХОМЕНКО.

У перші дні енергетичної кризи я купив кілька свічок, пару вітчизняних коробок сірників, які світяться навіть без запалення, і нікуди не виходив. Часом, коли його найменше чекали, подавали струм. Вмикався телевізор, на ток-шоу «Саме той». Це видно було з того, що на екрані був Кость Жура. Але з ким він говорив і про що - не міг довідатися, бо тут же вимикалася кабельна антена — пропадав, видать, струм десь там, звідки вона йшла до нас. Але вдалося дещо з'ясувати дуже суттєве. Якось прийшов слюсар Гайдук, який у темряві переплутав доми і квартири. Він дуже здивувався зі своїх дій, бо був мені винен десятку і обходив мене десятою дорогою. Щоб не допустити до моєї голови дурних думок, він швидко запитав, в якій я групі — «А» чи «Б»?

Я не зрозумів, про що йдеться і, щоб не виглядати бовдуром, на всякий випадок відповів, що «Карпати» — у вищій лізі.

— Я не про групи у першості області, а про енергетичні групи. Якщо група «А», то вимикатимуть не менш ніж на десять годин щодня, але по сьомій вечора світитиме; якщо «Б», то вимикатимуть не менш, ніж на десять годин щодня, але світитиме перед сьомою. Може, правда, бути й навпаки. «Але головне — знати принцип», — додав він і швидко пішов геть.

Мені захотілося бути таким технічно мудрим, як Гайдук, і я почав записувати хронологію ввімкнення-вимкнення. Виходило, що наш дім і не в «А», і не в «Б». Мабуть, у «Ц», але ніхто того точно не знає. А «Ц», кажуть, взагалі не за українським алфавітом: у нас після «Б» має йти «В».

— А що, «Ц» не після «Б»?

— Після, — відповідають,— але десь аж у хвості абетки.

— А що, хіба ми зі світлом не у хвості?

— Та в хвості, ну й зануда ж ви! Як вас жінка терпить?!

Сказати по правді, тільки суворо конфіденційно, ми з жінкою майже й не бачимося. Хіба коли «Саме той» починається чи закінчується, між «А» і «Б». Десь там, де «І». А решта часу — навпомацки.

Зате вночі у нас розкоші — світло сяє аж до рання, правда, не до тієї миті, коли голитися. Вимикають завжди за хвилину-другу, як діло доходить до помазка. Але можна жити із бородою. Гірше, що згорів холодильник, погоріли жарівки, телефон... Але цікава річ — все те горить без полум'я. При нім видніше було б...

Та головне, не забути, скільки сходинок при вході в дім. Увечері одну не дорахував, то стрибнув на капот машини у під'їзді. Тепер маю ліхтар. Але він теж не світить.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Друже Перче!

Дуже радий був дізнатися, що наші обранці збільшили собі зарплату в два з лишнім рази і тепер одержуватимуть щомісяця півтори тисячі гривень. Воно й зрозуміло: життя дорожчає, на все ціни піднімаються. Я б навіть з такої от радості купив собі хоча б пляшку пива і випив би за процвітання парламентаріїв. Та й за урядовців, які, судячи з недавньої постанови, також значно поліпшили свої матеріальні справи.

Проте є одне «але». Не вистачає у мене грошей на пиво, оскільки мій заробіток — трохи більше ста гривень на місяць.

А ще б я хотів випити за те, щоб наші керівники хоч якось узгоджували свої апетити і з нашими потребами.

В. ЛОЗИНСЬКИЙ, вчитель.

Луганська область.

Зі зайте, приїхали!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А цей просто полетів!
— Це не наш порушник. Хай ним авіадиспетчери займаються.

СТОП — СИГНАЛ

ЩОДНЯ — «НА КОНЯ!»

Щотижня автоінспектори країни затримують у середньому сім тисяч п'яних водіїв. Не встигнуть одні протверезіти, інші вихиляють чарчину «на коня» і сідають за кермо «вороних» — «Фордів», «Жигулів», «Мерседесів».

Невже їх не зможуть «протверезити» такі факти: в результаті дорожно-транспортних пригод минулого року в країні загинуло аж 5628 чоловік і 38277 було поранено!

І в більшості випадків сталося це через чарку.

МОЖЛИВІ ВАРІАНТИ

Якщо підвищення цін за проїзд у міському транспорті м. Києва не дасть бажаних результатів, то, можливо, буде уведено диференційну оплату за «сидячі», «стоячі» і «висячі» місця, а також за перебування на зупинках автобусів, тролейбусів, трамваїв і т. д.

Хоча народна мудрість гласить: перед тим, як взяти, треба дати. Якби не було проблем із заробітками, то зайців у нашому транспорті було б навіть менше, ніж у лісі.

ДЖИП... ІЗ ТАПОЧКАМИ

У контейнерах , які прибули в Україну на борту теплохода «Раджа Брук», співробітники служби по боротьбі з контрабандою іллічівської таможні виявили вісім джипів. Хоча за документами там мали б знаходиться інші товари. Чимало фактів свідчать про те, що ці джипи (загальна вартість яких — більше 400 тис. доларів), крадені. У багатьох машинах навіть залишилися особисті речі колишніх власників. Тому, якщо вам запропонують, приміром, «Ніссан—Патрож» із тапочками — не поспішайте з купівлею.

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

ПОДАРУНОК

Періщить дощ. По трасі їде «Запорожець» і виляє то вліво, то вправо.

Зупиняє його автоінспектор:

— Що це ви за слалом такий влаштували? Мабуть, перебрали, що рівно їхати не можете?

— Тверезий я,— виправдовується водій.

— Ану дихніть!

Водій дихнув.

— Дивно. Тверезий. А чому ж тоді по трасі виляєте?

— То зять винен.

— А при чому тут зять?

— Вчора у мене день народження був, то він мені «двірники» від КамАЗа подарував.

ДИРЕКТОР

Перед світлофором дідусь на «Запорожці» легенько «стукнув» «Мерседеса». Звідтіля вилазять бритоголові:

— Ти що, старий пеньок, наробив?! Та ти з нами не розплатишся! Хату доведеться продавати.

— Хлопці, зачекайте, я зараз сина викличу, розберемося...

— А він ким працює?

— Директором птахофабрики.

— Давай, викликай! Плакали його курочки і півники.

Через кілька хвилин під'їжджає броньована машина, з неї вискакують хлопці в бронежилетах і скручують здорованів.

А старший із «хлопців» підходить до дідуся і каже:

— Тату, скільки разів тобі нагадувати: я не директор птахофабрики, а командир «Беркута»..

ДОЇЗДИЛИСЯ

Зустрілися два брати, які жили на різних кінцях села:

— Слухай, Миколо, у тебе, здається, є кнурець.

— Є. А що?

— Та моя льоха підросла і треба її до кабана. Щоб до Паски і поросята були.

— А як я взнаю, коли він захоче?

— Елементарно. Як тільки хвіст бубликом скрутиться — так і вези.

Приходить Микола додому, дивиться на кабанця — хвіст бубликом. Підганяє він мотоцикла з коляскою. Саджає туди кабанця, одягає йому шолом на голову і погнав до брата.

Наступного ранку бачить — знову у кабанця хвіст бубликом. Підганяє він мотоцикла, кабанця в коляску, каску на голову — поїхали до свині. І так кілька днів підряд.

А в неділю чоловік вранці лінується вставати і каже жінці:

— Галю, ану глянь там, у нашого кабачника хвіст не закручений?

Через кілька хвилин заходить дружина до хати:

— Не знаю, чи закручений хвіст чи ні, а сам кабан із шоломом на голові вже в колясці мотоцикла сидить.

Мал. В. ШИРЯЄВА

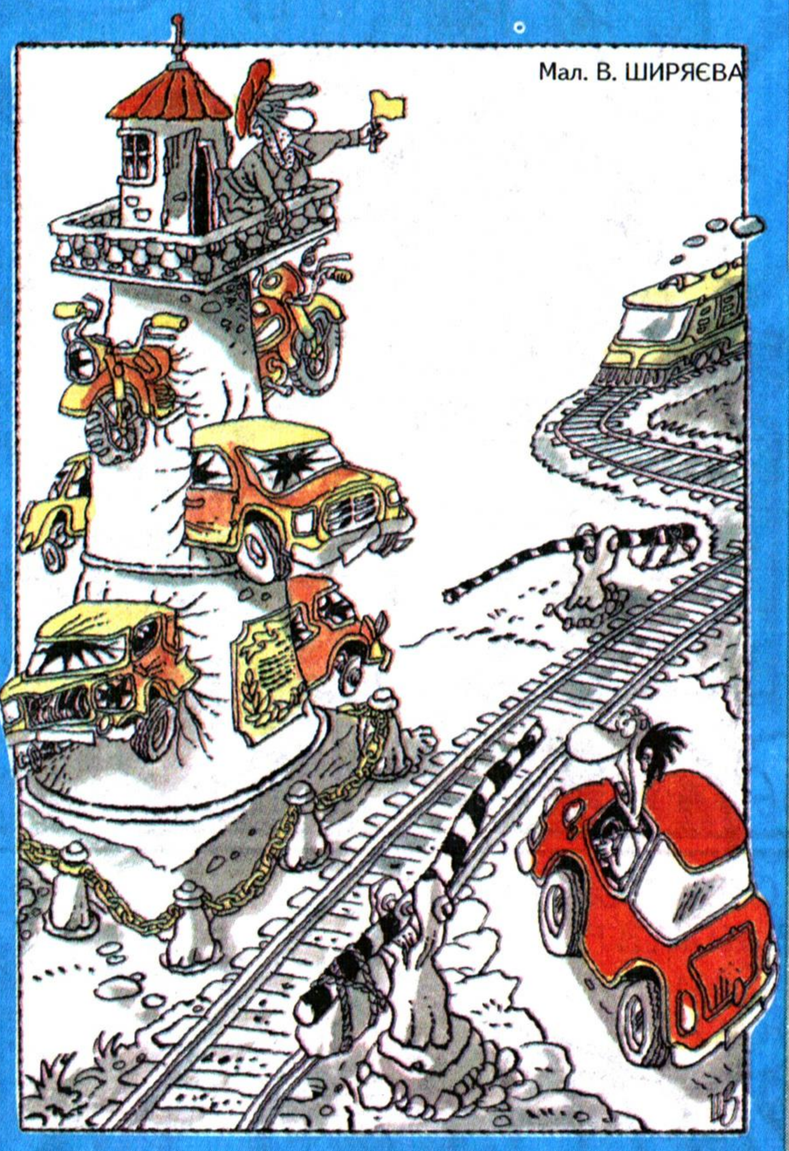

Мал. О. ГУЦОЛА

Викрутаси

«Я намагався їхати потихеньку і це мене погубило. Бо міліціонер устиг вловити алкогольний запах».

(З пояснення).

«Усі знають замічательного сержанта О. Пилипчука. Він усе замічає і справно несе службу на дорозі. Тому просимо його поощрить і виписати йому премію. Може, він менше буде нас штрафувати».

(З листа в ДАІ).

«Весною і шпаки свистять, і міліція. Так що зразу і не розберешся, хто де».

(З пояснення).

«Я об'їхав шлагбаум, бо поїзд гудів далеко, а жінка над вухом».

(З протоколу).

«Прошу простить мене в последній раз. Даю чесне партійне слово.

О. СІЧКАР, член партії любителів пива».

(З пояснення захмелілого водія).

Хочемо попередити читачів: схожість героїв коміксу з деякими відомими особами чисто випадкова. За дії персонажів редакція та автор не відповідають.

Продовження. Початок у «Перці» № 3.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Острів Скарбів

Варіації на сучасні теми.

Подорож на острів Скарбів тривала.

Вітрила обвисли, судно спинилося... ШТИЛЬ!

Так, добре тим, хто йде на веслах.

36

А це що?! Звідки вони взялися?!

На честь нашої Партії — ВОГОНЬ!!!

СОЛІДАРНІСТЬ

37

ГУУУ!!!

38

?!!

Жах! Цукерками шмалить!

Аж страшно!

39

Сер, поговоріть з командою. Хай вирячаються!

Що ж, спробую...

40

Товариші матроси! Наше світле майбутнє у ваших руках! Острів Скарбів чекає, кличе! Ще зусилля — і перемога у нас в кишені! Покажіть усе, на що ви здатні!

41

!!!

МИ З ТОБОЮ, ВІТРЕ!

Вітер — наша гущійна сила!

ПУСТЬ СІЛЬНІЄЄ ГРЯНЕТ БУРЯ!

Вимагаємо!

УСІ ДО ВІТРУ!

42

Гм... На гаслах далеко не упливемо. Та й команда дуже вже підтоптана.

Згоден. Але ж у нас є молоді матроси! До речі, де вони?

43

Капітане!
УКСМ
А МИ ПІДЕМО ЗОВСІМ ІНШИМ ШЛЯХОМ!
Попереду щось чорніє...
Селянська партія
ЗЕМЛЯ!!!
Безкоштовний транспорт з фонтаном... Це те, що нам треба!
Бажаючих дістатися до мети на дурничку виявилося багато.
Вперед, на острів!
Нахаби! Знову найкращі місця захоплять! Ні, ми так цього не залишимо!
Цілком з вами згоден, мем!
Треба розібратися, скільки тонн планктону пообіцяли довірливій тварині. І за чиї гроші!
Нарешті у нас спільна платформа.
Хлопці, можна я буду третім?
РУХ-1
РУХ-2
Щось насувається... Цього ще нам не вистачало!
Все це інспіровано згори! Я проти цього!
СПУ
Грім, блискавки! Не знаю, чи витримаємо...
-Жах!
Командире! Що ж воно буде?
Буде, що буде, хлопці!
Продовження буде!
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

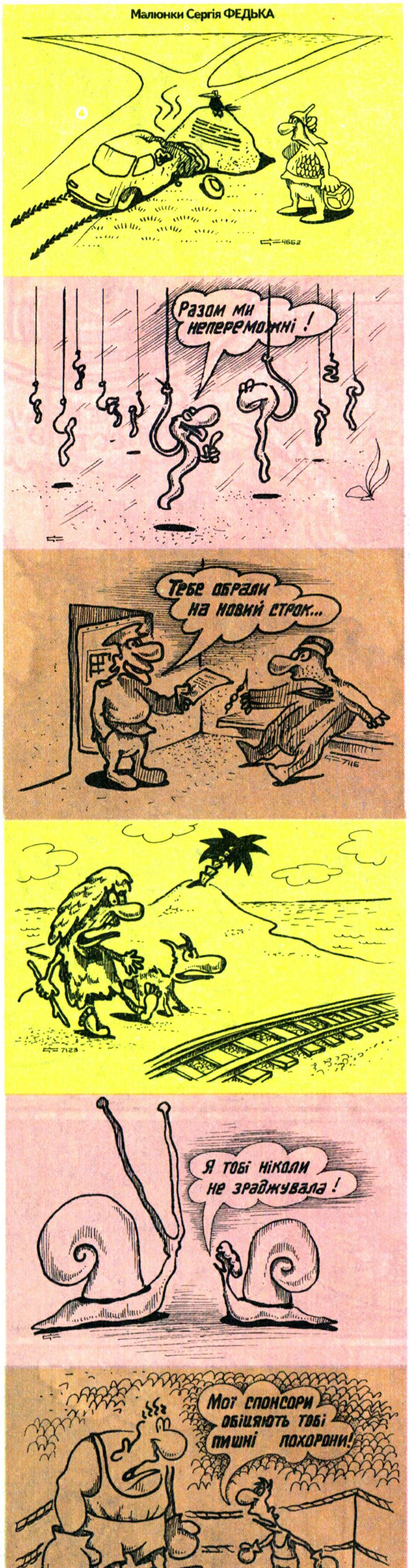

ПЕРЧИНКИ

ОСЬ ТАКЕ КОХАННЯ

Андрій Кухоль місяць тому закохався без пам'яті і ще й досі не може пригадати — в кого ж саме?!.

ПОБІЧНИЙ ЕФЕКТ

Довго працювали реставратори над картиною І. Рєпіна «Бурлаки на Волзі!» — аж поки обличчя бурлаків на картині не перетворились на обличчя реставраторів.

В СВІТІ НАУКИ

Кандидатами на отримання Нобелівської премії висунуті професори Мамантов та Папантов, яким удалося з одного кілограма солі видобути 247 г цукру.

ОЦЕ ТАК!

Через «дідівщину» з штабу Н-ського військового округу дезертирував генерал-майор А. Шматько-Коко. Пошуки його тривають вже третій тиждень.

Микола ТИХОНЧУК.

м. Рівне.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Ви не хабара мені даєте... Будемо вважати, що це інвестиція для розвитку нашої фірми.

ГЛИБОКЕ СПІВЧУТТЯ

— Степановичу, прийми моє глибоке співчуття,— привітавшись, каже Андрій сусідові.

— Як це? — дивується той. — У зв'язку з чим?

— У моєї жінки нова шапка і пальто.

— Ну і що?

— Зараз вона відвідає твою дружину.

САНКЦІЯ

Адвокат до клієнта:

— Я розмовляла вчора з вашою колишньою дружиною. Вона категорично заявила: якщо не будете регулярно платити аліменти — повернеться до вас.

Почув і записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське, Крим.

ХИТРУН

Побачила баба Явдоха сусідського хлопчика у своєму саду біля яблуні із повною пазухою яблук та й питає:

— Що ти тут робиш?

— Шукаю свого джмеля, який полетів до вашого саду.

Народні усмішки

— А чому у тебе великий живіт?

— Це я з'їв дві миски вареників.

ЗГАДАВ

— Петре,— питає дружина,— коли ти останній раз одержував зарплату?

— Здається, тоді, як мене Грицько привозив додому п'яним.

ДУРЕНЬ ТИ

Чоловік до жінки:

— Ще раз мене папуга назве дурнем, викину його геть із хати.

Папуга почув голос господаря, пропищав:

— Дурень ти, краще продай!!!

ІНШІ ЖІНКИ

— Грицю, що змінилося тепер на курорті?

— Все те саме, тільки жінки інші.

МОЛОДІСТЬ

Біля стенду «Їх розшукує міліція» стоїть чоловік і дивиться на одну фотографію. За хвилину підійшов другий та й питає:

— Що розглядаєте?

— Дивлюся на свою фотографію двадцятирічної давності... Постарів я... Постарів...

ЗА РОКИ НЕ СКАЖЕ

Розмовляють дві бабусі:

— Скільки років твоєму Кузьмі? — питає одна.

— За роки не можу сказати, а коханок ще дві має.

ПОТРІБНА ДОПОМОГА

Лежить на дорозі п'яний чоловік і просить допомоги. Дві жінки, які стояли неподалік, підійшли до нього і питають:

— Якої тобі допомоги?

— Підніміть мене і доведіть.

— Додому?

— Та ні.

— А куди?

— До буфету.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

ШКАРПЕТКИ

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Лісі з'явилася нова мода — носити яскраві шкарпетки. Мода, як відомо,— річ незбагненна і невблаганна. Як і чому вона з'являється, не може вгадати ніхто. І хочеш ти чи не хочеш, чоловічого ти чи жіночого роду, а роби те, що вона, мода, диктує, вимагає. І у Казковому Лісі всі почали ходити у яскравих шкарпетках. І не лише Вовк, Заєць та Ведмідь, але й Слон, Жираф і навіть Крокодил — Алігатор Степанович, якого всі називали просто Алік. Попит на шкарпетки став несамовитий. Виникла нагальна потреба створити власне вітчизняне виробництво. І Борис Борисович Бурундук вирішив стати вітчизняним виробником шкарпеток. Жодний серйозний бізнеспроект не обходиться без кваліфікованого менеджера, радника-консультанта. У Казковому Лісі найкваліфікованішою вважалася пані Лисиця.

— Ага... Та-ак!.. Отже, що нам треба? — глибокодумно підняла очі догори пані Лисиця. — Нам треба, щоб нашу продукцію купували якомога частіше. Це раз! Чим більший продаж, тим більший виторг, себто прибуток. І ще нам треба, щоб виробництво продукції було якомога дешевшим. Це два!.. Якщо робити шкарпетки міцними, вони довго носитимуться. Ми в цьому не зацікавлені. Нам це невигідно. Нам вигідно, щоб шкарпетки швидко рвалися. Чим швидше вони рватимуться, тим частіше покупці купуватимуть нові. Чим більший товарообіг, тим більший прибуток.

— Геніально! — вигукнув Борис Борисович Бурундук.

І закрутився бурундучий шкарпетобізнес.

Спершу справи йшли «о'кей». Кожен думав, що то тільки в нього шкарпетки зношуються, протираються так швидко. Мовляв, носити не вміє. І, зітхаючи, купував нові.

А тоді у Казковому Лісі організувалося Товариство Споживачів. І головою того Товариства був обраний Алігатор Степанович Крокодил. І хоч називали його усі просто Алік, були в того Аліка зуби... А ви знаєте, які у крокодилів зуби? І якщо в тебе такі зуби, а йдеться про твої матеріальні інтереси споживача, то виробникові низькопробної продукції заздрити не доводиться...

Могила Бориса Борисовича Бурундука була завалена вінками з драних шкарпеток...

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насняться товари вітчизняних виробників конкурентноздатної якості. І, звичайно ж, без дірок.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. В. ВАСЮШКІНА

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Усім відомо, що наші авіаконструктори не пасуть задніх в усьому світі. Ми пишаємося і нашими літакобудівниками.

А оце читаю в пресі, що Самарський авіазавод «Авіатор» (Росія) побудує літак VIP для Президента України. Вартість становитиме майже 20 мільйонів доларів. Гадаю, що вони б не завадили і нашій літакобудівній галузі.

А тим часом із високих трибун тільки й чуємо: «Давайте підтримаємо вітчизняного виробника!»

От і я кажу: «Давайте! І не на словах, а на ділі».

О. СОКОЛЕНКО.

м. Харків.

КОНТРАКТ

УСМІШКА

— Тепер, куме, у нас із дружиною чисто ділові стосунки. Я уклав з нею контракт.

— Це як?

— Вона мені варить та пере, а я їй плачу за це гроші. Я їй ремонтую меблі, сантехніку і таке інше, а вона мені платить за це гроші.

— А як із сексом?

— А ніяк.

— Це як, «ніяк»?

— Сексу у нас немає, бо не можемо домовитись, хто кому повинен платити.

Павло СЕРДЮК.
смт Люблинець на Волині.

Мал. В. ВАСЮШКІНА

ЧОРНИЙ ГУМОР

Мал. С. ФЕДЬКА

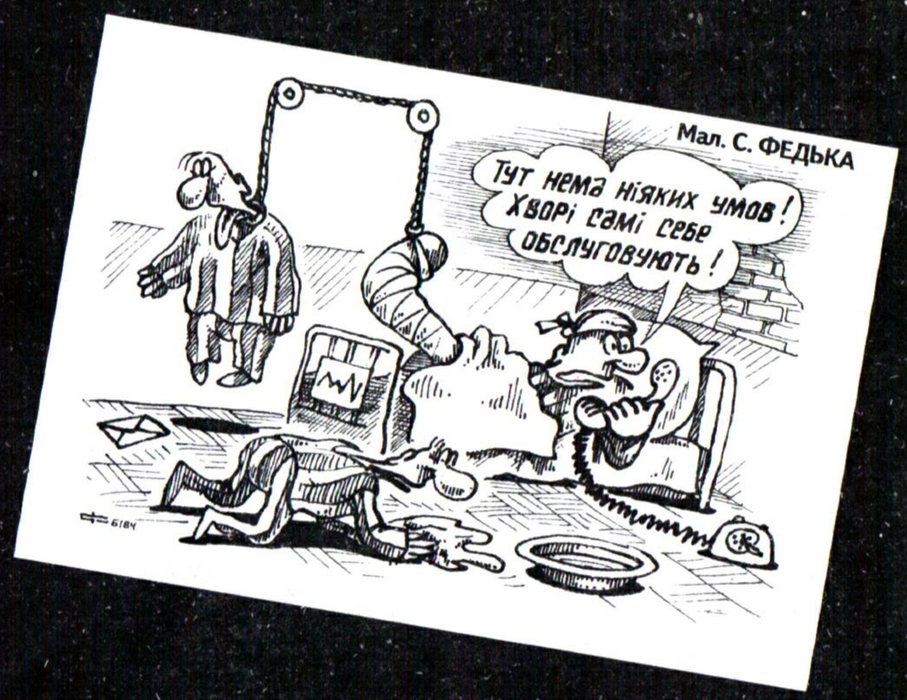

Мал. О.ГУЦОЛА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. О. КОХАНА

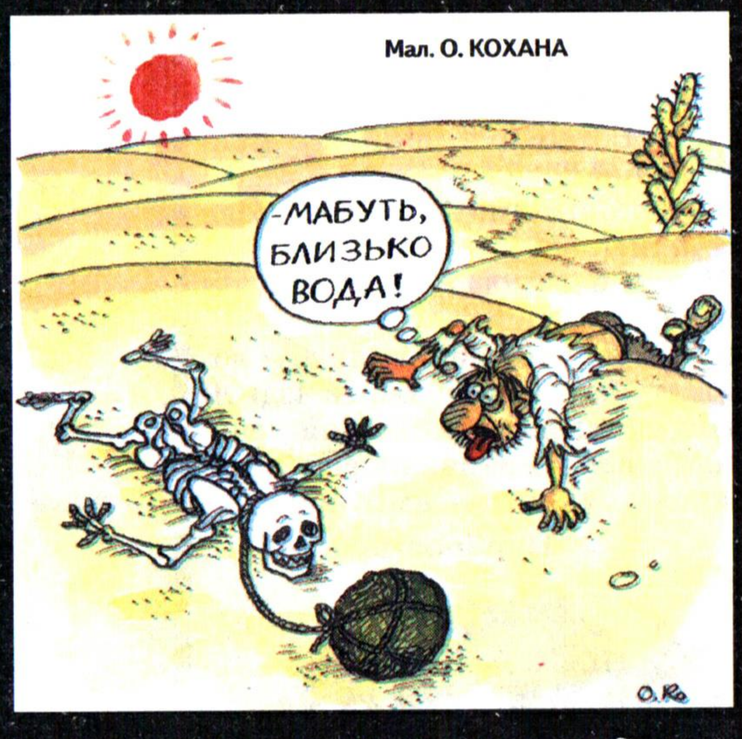

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

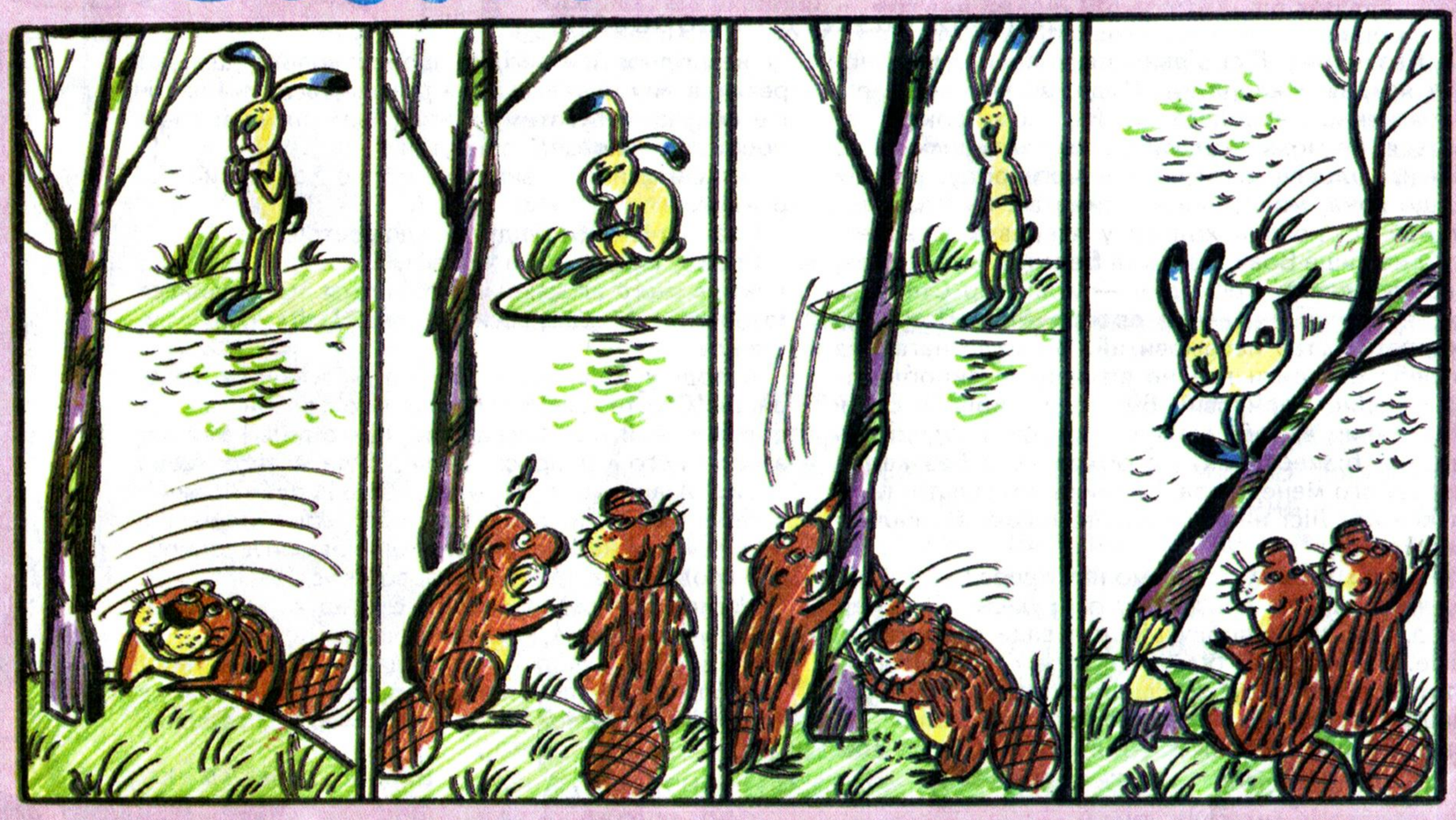

Чапля і буйвол

Філіппінська казка

А ви знаєте, чому чапля може спокійнісінько сидіти на спині у буйвола? Не знаєте? То послухайте.

Давно це було. Чапля і буйвол хоч і жили по сусідству, але не приятелювали. Воно й зрозуміло: буйвол — великий, чапля — маленька. А то якось буйвол і каже:

— Давай будемо жити дружно.

— Давай,— відповіла чапля.

— Але я з тобою буду дружити тоді, коли ти мене переможеш у змаганні.

— І яке ж це буде змагання?

— Підемо до річки. Хто більше вип'є води, той і переміг.

«Буйвол он який великий,— подумала чапля. — В ньому більше води поміститься». Отак подумала і... відповіла:

— Згодна.

— Тоді зустрічаємося завтра вранці біля річки,— мовив буйвол та й побрів додому.

А чапля тим часом полетіла до річки. Довго вона сиділа на березі і помітила, що вранці вода в річці прибуває — починається приплив, а опівдні рівень води знижується — настає відплив.

Зібралися наступного дня на березі річки звірі й птахи.

— Буйвол усю річку може випити! — кепкували над чаплею звірі.

— А це ще побачимо! — захищали її птахи.

Буйвол перший підійшов до води. Пив він довго. Здавалося, що й справді надумав випити воду до дна. Але коли він підвів голову, то побачив, що води у річці не поменшало, а навпаки... побільшало. Спочатку вона досягала до кінчика його хвоста, а тепер уже півхвоста кисло у річці.

Розлютився буйвол і знову заходився пити. Пив-пив, пив-пив... Аж шкіра на животі тріщить. Застогнав він, вибрався на берег та й завалився набік. Отак знеможений і заснув.

Усі глянули на чаплю.

— Давайте зачекаємо, поки буйвол прокинеться. А то скаже, що не бачив, як ти перемогла.

Буйвол спав довго. Майже півдня. А коли прокинувся, то мовив:

— Ну, сусідко, тепер твоя черга...

А тим часом у річці почався відплив.

Чапля встромила дзьоба у воду та й стоїть. А всі думають, що вона воду п'є. Бо води в річці все менше й менше.

Звірі аж оніміли. А птахи весело закричали:

— Чапля перемогла! Дивіться, річка міліє! Ура!

Ось так перемогла чапля буйвола. І відтоді він дозволяє їй їздити на своїй спині хоч цілісінький день. Бо чапля все-таки виявилася сильнішою. А точніше — кмітливішою.

Переповів М. ЯВІР.

На підвіконні

Праска Параска
І прас Опанас
На підвіконні
Стояли у нас.
А не стояли,
То прасували —
Праска Параска
І прас Опанас.

Праска Параска
Меткою була.
Весело так
Прасувати могла
Білу кофтинку,
Шовкову хустинку,
Щоб, наче квітка,
Хазяйка цвіла.

Прас Опанас
Був у нас богатир —
Він прасував
Командирський мундир.
Кітель сукняний
І полотняний,
Щоб акуратним
Ходив командир.

Праска Параска
І прас Опанас
Після трудів
Спочивали щораз
Стомлені, сонні
На підвіконні
Праска Параска
І прас Опанас.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

Шаради

В нього стільки голочок,
Як на небі зірочок.
Як забрати букву «К» —
На столі у тарілках.

(Їжак — їжа)

З «Д» — між стовпами вгорі.
З «К» — під землею в норі.

(Дріт — кріт)

Борис СЛЮСАР.

Послухалась

Після великого дощу чотирирічна Алла біжить на вулицю погуляти.

— Ти ж тільки по калюжах не ходи,— просить батько.

— Гаразд!

Через 10 хвилин батько гукає.

— Алло! А яка калюжа найглибша?

— Ось та, тату.

Михайло ВАСЄВИЧ.

м. Костопіль.

Саме стрибається

Мати до шестирічного Петрика:

— Сядь і не стрибай.

— Не можу.

— Чому?

— Бо воно саме стрибається.

Іван МАРТИШКО.

Ребус

Розгадавши ребус, ви прочитаєте болгарське прислів'я. Його нагадують тим, хто нахваляється зробити щось нездійсненне.

Склав П. МИШКО.

ЗНАЙОМСТВО

РОЗДІЛ ІЗ ТРАКТАТУ «ЯК ВДАЛО ОДРУЖИТИСЯ?»

Коли справа у вас уже йде до створення сім'ї, необхідно вирішити одне дуже важливе питання: «Хто буде вашою половиною?» Було б неправильно кваліфікувати його як найголовніше. Безумовно, воно не таке суттєве, як, наприклад, місце проведення весілля чи пошиття весільної сукні, але подумати про це все ж таки варто.

Якщо ви ще нікого не запримітили, вам негайно треба вирушати на пошуки своєї половини. Інакше можете вважати всі плани щодо весілля зруйнованими. Куди ж вирушати? Українське прислів'я стверджує: «Ніхто не зайде так далеко, як той, хто не знає, куди йде». Якщо ви бажаєте познайомитися з людиною, яка любить шахи, то вам треба йти до шахового клубу, якщо прагнете зустрітися з добрим танцюристом — у секцію танців найближчого будинку культури, із вченим — у бібліотеку, з багатим — на біржу. Але якщо ви хочете зустрітися з емоційною, розумною, привабливою, уважною людиною — вам треба пошукати деінде. Чому б, наприклад, не спробувати в одному з барів на сусідній вулиці? Але є проблема.

Складність знайомства у сучасних барах полягає в тому, що через енергетичну кризу всі економлять електроенергію і практично не використовують світла, там нічого не видно, а через голосну музику ще й нічого не чути. Якщо додати густий сигаретний дим, то стає очевидним: без спеціальних засобів вам своєї половини не відшукати. Цими засобами є військовий протигаз і потужний ліхтар. Озброївшись цими знаряддями, ви декілька разів за вечір обходите бар і обережно, щоб зайвий раз нікого не турбувати, висвітлюєте обличчя кожного з відвідувачів. Першими ж словами ви повинні привернути до себе увагу жінки і переконати її, що вона має справу з вихованою, культурною і серйозною людиною, яку справді хвилюють класична музика, технічний прогрес та міжнародна політика. Тому заздалегідь треба підготувати декілька невимушених фраз на зразок:

— Дозвольте з вами познайомитися? Не хвилюйтеся, я зовсім не збираюся вас мацати і пропонувати непристойні речі. Тут, у барі.

Я впевнений, що жодна жінка після цього не зможе встояти. Звичайно, вона може вдатися до несподіваних аргументів. Наприклад, застосувати нервово-паралітичний газ. Тому до стадії повного порозуміння протигаз бажано не знімати. Тим, хто вважає мандри темними барами занадто ризикованими, а протигаз не дуже естетичним, можна запропонувати знайомство за оголошенням.

Складати оголошення — справжнє мистецтво. Тому у редакціях газет і журналів, де їх приймають до друку, сидять спеціально навчені, надзвичайно доброзичливі, неймовірно співчутливі пухкенькі жіночки, які із задоволенням вам допоможуть.

В оголошенні обов'язково треба вказувати, що ви шалено, просто неймовірно привабливі. Треба бути зовсім дурним, щоб описувати себе справжнього та ще й звичайними словами. В оголошеннях ніхто й ніколи не виглядає звичайно! Якщо у мужчини, наприклад, слонява хвороба, то треба вказати, що він «велетень міцної будови».

Оголошення повинно означати зовсім не те, що ви маєте на увазі. Наприклад, мужчині не треба просто писати, що він шукає «добру, лагідну жінку». Треба вказати: «Познайомлюся з 23-річною блондинкою. Вимоги: зріст 173 см. Вага 49,5 кг. Козеріг. За походженням хорватка, освіта вища (ступінь докторський з культурної антропології). Власна квартира. Машина. Рахунок у Швейцарському банку. Обов'язково вислати фотографію за адресою: село Великі Маципури буд. 13, Міську». Всі, хто буде читати оголошення, зрозуміють, що ви не якийсь там «рагуль», а людина, яка заслуговує на увагу, якщо може собі дозволити так ретельно вибирати. Повірте, ви отримаєте сотні пропозицій!

А можна спробувати завести знайомство на роботі. Ви не замислювалися над тим, чому одружені так полюбляють ходити на роботу, працювати позанормово і у вихідні? Бо для них робота — місце романтичне і святкове, де всі красиво одягнені, ведуть світські бесіди про прогнози на майбутній квартал, а якщо людина тобі набридла, завжди можна зробити вигляд, що ти страшенно зайнятий і не можеш із нею зараз розмовляти. Робота часто стає біржею таємних пристрастей, де принаймні дві третини часу і трудових зусиль спрямовані на влаштування сердечних справ і з пошуків вільної квартири на час обідньої перерви. Основним правилом при знайомстві на роботі має бути обережність у виборі партнера. Як тільки ви побачили, що хтось палко любить свою роботу,— знайте, що він одружений і ніколи не дозволяє собі нічого зайвого.

Але якою б з порад ви не користувалися до знайомства, ви не можете уникнути наступної фази стосунків, яка має символічну назву — побачення... Але то вже зовсім окрема тема.

В. МОСКАЛЕНКО.

м. Львів.

Мал. О. КОХАНА

Дорогий Перче!

Ще недавно популярне словосполучення «зметикуємо на трьох» асоціювалося лише з пляшкою. Сьогодні ж цю фразу можна сміливо вживати по відношенню до... книги. Ми, які ще недавно пишалися тим, що на душу населення маємо щороку кілька десятків нових книжок, сьогодні зменшили їх видання до третини книги на громадянина. І це стосується книжок взагалі. А якщо врахувати, що українських книг видається в сім разів менше, ніж російською мовою, то «метикувати» українську можна вже на двадцятьох читачів.

І якщо наш уряд не змінить свого навдивовиж байдужого ставлення до національного книговидання, то, я впевнений, скоро і «метикувати» буде нічого.

А. КАРПЕНКО,
лікар.

м. Луцьк.

ІРОНІЗМИ

✦ *Його хобі: кіно, вино і доміно.*

Іван БЕЗРУЧКО.

✦ *Ось вона, наша дійсність: щастя нема, а щасливці є.*

✦ *Ми не бідні, тільки бідно живемо.*

✦ *Одна голова добре, а світла — ще краще.*

✦ *Чи стала б відомою бочка з медом, якби не ложка дьогтю в ній?!.*

Григорій ШВЕД.

✦ *Справа не в тім, хто на що вчився, а хто був учителем.*

✦ *Коли в тебе стріляють, хочеться вірити, що це не востаннє.*

✦ *Надія покидає людину останньою, гроші — першими.*

✦ *Життя таке коротке, що всіх не розкусиш.*

✦ *Подивились наліво, потім направо, а правді в очі глянути боїмося.*

✦ *Не треба бути дурним, краще — придуркуватись.*

✦ *Вихований чоловік завжди поспівчуває дамі, котра розмішує бетон.*

Флоріан БОДНАР.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Нема чого таку погань у пекло тягти!

СКАНВОРД • СКАНВОРД • СКАНВОРД

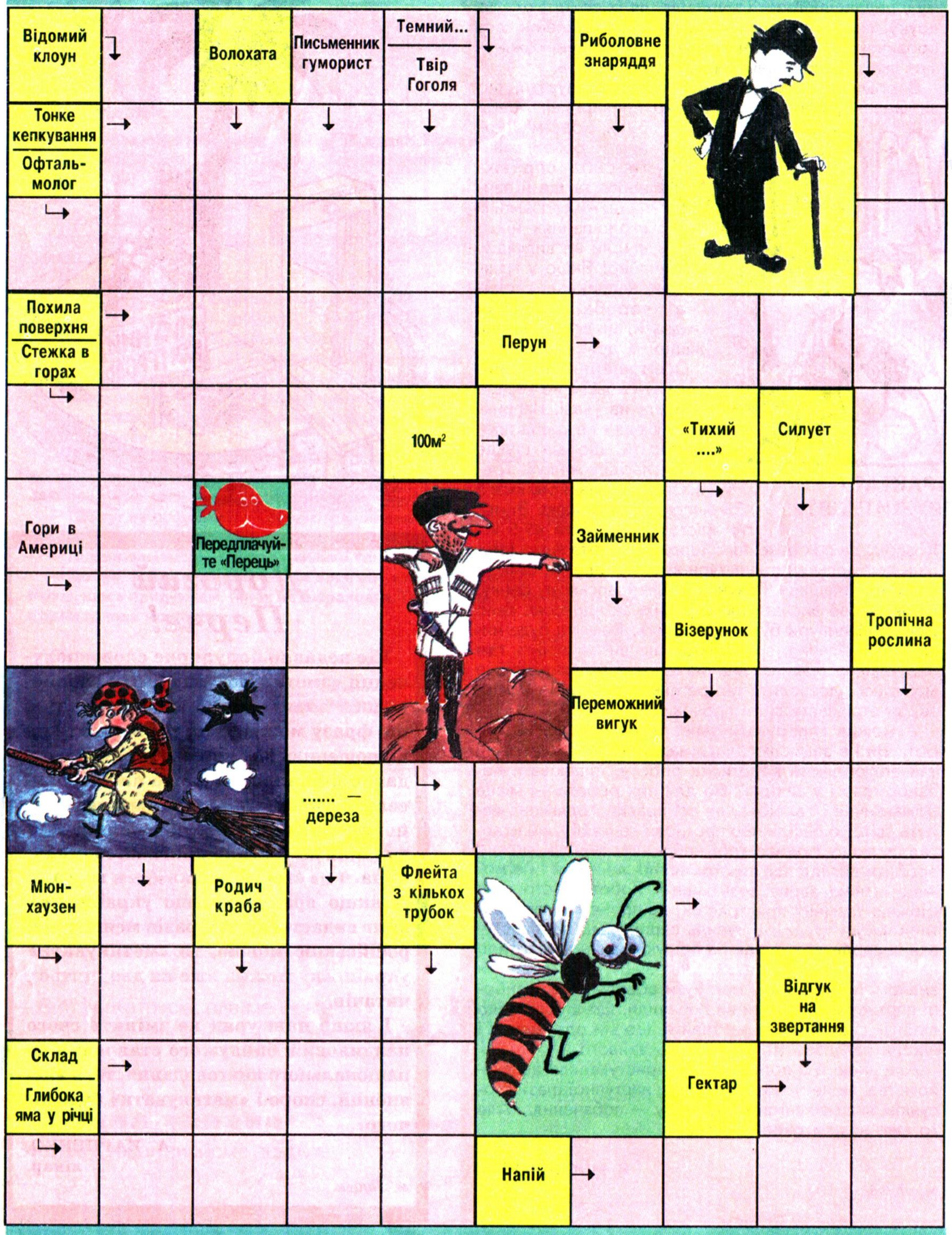

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4. Трамвай. 7. Телевізор. 8. Гітара. 9. Кран. 10. Фараон. 13. Труба. 14. Метро. 16. Кума. 17. Лондон. 18. Хата. 19. Гра. 21. Заєць. 22. Ляпсус. 24. Агронавти. 25. Кактус.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Телефон. 2. Пес. 3. Місто. 4. Трактор. 5. Магніт. 6. Автобус. 11. Ранчо. 12. Газета. 14. Медицина. 15. Окуляри. 17. Лазар. 18. Хустка. 20. Осика. 23. Коса.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Буде тоді, коли свиня в жовтих капцях на грушу залізе.

Іноземний гумор

Веселі паралелі

У ПОЛІЦІЇ

— Мадам, чому ви зменшили свій вік на шість років?

— Справа в тому, що перші шість років я не вміла рахувати.

«СТАРЕ ЧИКАГО»

Ковбой заходить у кафе і звертається до музиканта, котрий сидить за роялем:

— Ей, ти, одноокий! Ану зіграй мені «Старе Чикаго»!

— Я не одноокий і грати не буду!

Ковбой дістає пістолет. Бах! В око.

Одноокий:

— Чикаго, Чикаго, ой старе Чикаго!

ДУЖЕ ПРОСТО

Американського лікаря запитує знайомий:

— А чому ти завжди цікавишся у пацієнтів, що він їв на обід.

По їхньому меню я орієнтуюся, скільки брати за прийом.

У ГАБРОВО

— Христо, ти чув, що знову підскочили ціни на бензин? — запитує габровець сусіда.

— Чув. А чому ти переживаєш? У тебе ж немає машини...

— Але ж у мене є запальничка!

ОГОЛОШЕННЯ

«Досвідчений хірург допоможе поганому танцюристу».

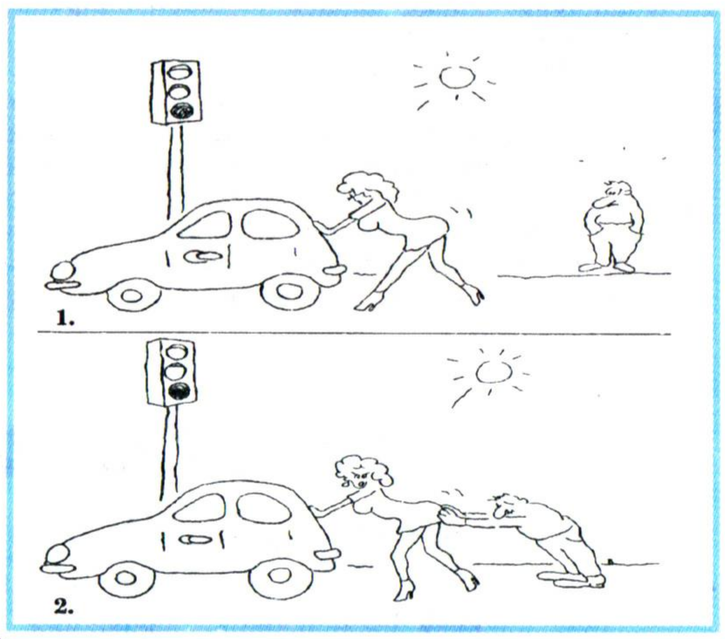

В ОДНУ РИМУ

Він слив із яблуні натрусить,
а догодити шефу мусить.

І шуміти треба вміти.

Де пахне могорич,
Гриць прийде сам, не клич.

Що не плете — усе не те.

Важко лобуряці звикнути
до праці.

Тільки до воріт північний політ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Батьки і діти. Ця одвічна тема хвилює не одне покоління педагогів, письменників, художників. У третьому номері «Перця» ми пропонували прокоментувати ситуацію, зображену карикатуристом О. Гуцолом. Він намалював батька, який стоїть із паском від штанів, щоб дати прочухана синочку-двієчнику. А той йому у відповідь: «Про ремінь, татку, забувай, я собі особисту охорону найняв...» Й справді — стоять за спиною у двієчника два здоровані, які будь-кого у баранячий ріг можуть скрутити.

Скажемо відразу, що оригінальна ідея хлопчака більше сподобалася школярам. Хоча й батьки не зовсім розгубилися.

Тому авторитетне журі цього разу назвало переможцями *шестикласника Дениса МІЩЕНКА з м. Кременчука:* «Сучасні першоквітневі жарти»;

і батька трьох школярів Олександра СТОРОЖУКА з м. Коломиї:

«Синку, а хто їм платити буде?!!»

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до малюнка В. ПОПОВА.

На переможців чекають призи!

Вольфрам ЗИБЕК

КОМУ ЗА ТРИДЦЯТЬ

Я постукав — тричі тихо, потім тричі сильніше.

— Хто там? — пошепки спитали мене з-за дверей.

— Тридцять шостий,— ледь чутно відповів я.

Ми знаємо один одного лише по номерах, які відповідають нашому вікові. За новим законом усі старі — кому за тридцять — зобов'язані носити цей номер на лівому рукаві, аби всі бачили.

Хтось обережно прочинив двері, що вели в помешкання нашого таємного клубу.

— Ну, що чути? — поцікавились мої товариші, як тільки я опинився всередині.

— Усе по-старому,— сказав я. — В міському парку спіймали одного, йому за п'ятдесят було. Ховався у гроті кілька місяців.

— Кажуть, скоро буде ще гірше,— заговорив Сороковий. — Я чув, хочуть ще знизити граничний вік. Наче до сорока п'яти, а може, й до сорока. От сволота!

— Рано чи пізно вони це неодмінно зроблять,— зауважив Тридцять Третій. Він був наймолодшим із нас.

Сьогодні за сніданком мій син якось дуже уважно глянув на мене,— з сумом мовив Тридцять Дев'ятий. — Боюсь, він помітив, що я підфарбовую скроні.

Більшість із присутніх мимоволі схопились за свої скроні: зрадницьку сивину поки що вдавалося ховати завдяки зусиллям знайомих перукарів. У кого сивина у волоссі — одразу ж виженуть із роботи.

— Старих, кому за тридцять, у кіно тепер пускають лише на ранкові сеанси,— сказав я, хоча всі і так про це знали.

— Кіно можна пережити,— махнув рукою Тридцять Дев'ятий,— а от те, що прогулянки без супроводу заборонені, пити вино і слухати музику не можна! А вже класику читати...

І він виразно крутнув головою. Всі виразно мовчали.

Хтось попрямував до дверей.

— Якщо до дев'ятої не будемо дома, діти щось запідозрять.

За ним пішов і я. Дорогою додому потрапив в облаву. Перевіряли вік.

— Що, дідугане, на кладовище бігав? — повертаючи паспорт, спитав малюк. — Треба було б там і лишитися.

І він зареготав.

Дома мене відправили спати без вечері: твір, який я написав за свого молодшого сина, було оцінено лише на «задовільно».

Переклад із німецької М. ТИТАРЕНКА.

«Шановні жителі нашого села і просто люди!»

(Із виступу голови сільради).

«Всі добре знають, що я людина, яка завжди дивиться в майбутнє. Але це ще не означає, що я там щось бачу».

(Із виступу керівника).

«Дарвін на власному прикладі довів, що людина може походити від мавпи».

(Із учнівського зошита).

«Іван жив на межі бідності. Зліва жив бідний сусід Ілько, справа — бідний сусід Гриць-ко».

«Орися Степанівна була непохитна в своїй повноті».

(Із сучасної української літератури).

Надіслала Надія СЕМЕНА.

«Здесь написано «грудень», а сейчас только «декабрь».

(Із розмови в державній установі).

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

«Назустріч в спину дув сильний вітерець».

«Журавлі дружно взлетіли в небо і над лісом пролунало: Ку-ку-рі-ку! Ку-ку-рі-ку!»

«Мені дуже нравиться оркестр Пойла-Маріоната».

(Із шкільних творів).

Надіслав Юрій САВЧУК.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1490)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), О. КОХАН (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 10.04.2000.
Підписано до друку 26.04.2000.
Формат 70x108 $^1/_8$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 20410 прим.
Зам. 0110005.
Ціна договірна.

© «Перець» 2000 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Вінегрет із перцем

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Тату, мені вчитель двійку поставив. Приїжджай на «розбірку».

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

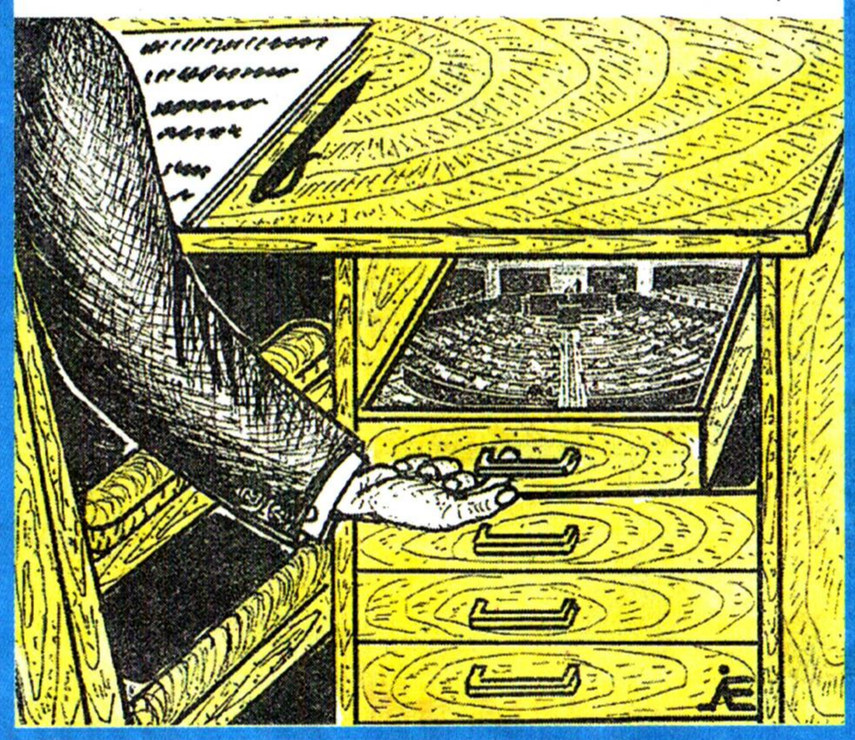

Мал. В. ШИРЯЄВА

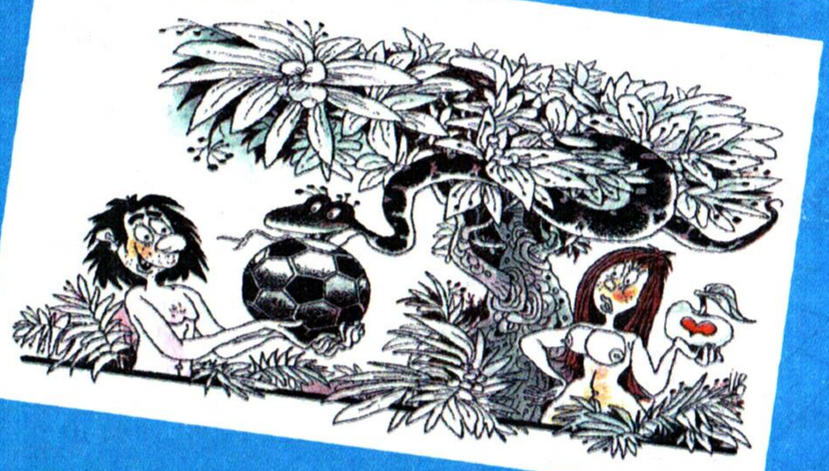

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

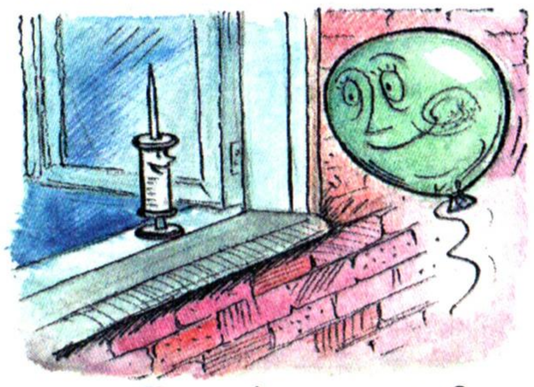

— Прилетів уколотися?

Мал. В. АДАМОВИЧА

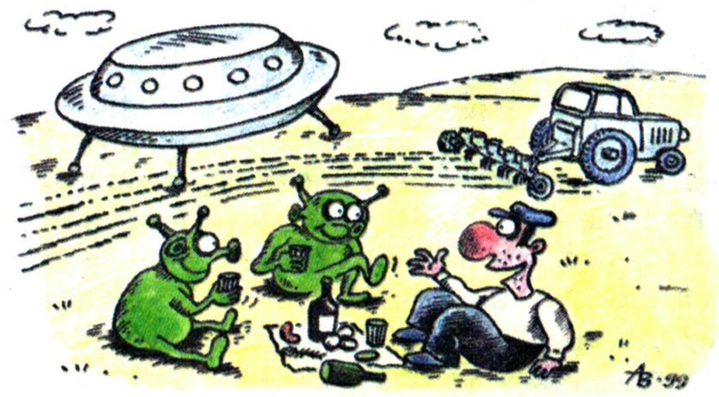

— Хлопці, заскочимо до мене, бо жінка нізащо не повірить!

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

— Сергійку, навіщо ти наробив стільки рогаток?

— Газети треба читати... Торгівля зброєю — це прибутковий бізнес!

Мал. О. КОХАНА

— Я на них до суду подам за брехню: це не пес, а сука!

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

4 820012 960675 05

Якщо ви передплатили «Перець» лише на перше півріччя,
не забудьте продовжити передплату.
Це ви можете зробити хоч сьогодні.
Індекс 74393. Передплатна ціна на 6 місяців — 6 грн. 90 коп.
Смійтеся на здоров'я!